

«Πτέρυγα Α- Κελί 71»: Δύο κόσμοι, όχι χωριστά

Πηγή: ΠΡΙΝ

Σελ.: 21

Ημερομηνία έκδοσης: 28-07-2024

Αρθρογράφος:

Επιφάνεια 645.25 cm² Κυκλοφορία: 620

Θέματα: ΜΟΤΙΒΟ ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Κατερίνα
Φραγκουλοπούλου

«Μα απ' την κόλασή μου σου φωνάζω:
Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω»
Γαλάτεια Καζαντζάκη

«Πτέρυγα Α' - Κελί 71»: Δύο κόσμοι, όχι χωριστά

Το θεατρικό έργο του Β. Τσιράκη (εκδ. Τόπος), τοποθετείται, όπως φανερώνει και ο τίτλος, σε ένα κελί φυλακής, όπου συναντιούνται δύο άνθρωποι οι οποίοι κάτω από «φυσιολογικές» συνθήκες δεν θα αλληλοεπιδρούσαν ποτέ. Ο ένας (Α), ένας μηχανικός, στέλεχος κατασκευαστικής εταιρείας με καλλιτεχνικές ανησυχίες και ο άλλος (Β), μετανάστης, θρησκευόμενος, απόκληρος της ζωής, κυνηγημένος από την εφηβεία του. Κανένας από τους δύο δεν διέπραξε το έγκλημα για το οποίο φυλακίστηκε και καταλήγουν να μοιράζονται τον περιορισμένο χώρο ενός κελιού.

Δραματουργικά, το κελί παίζει ουσιαστικό ρόλο στην ιστορία τους. Λειτουργεί σαν μικροσκόπιο, που βοηθά τον θεατή-αναγνώστη να επικεντρωθεί στα «εργαστηριακά» δείγματα που έχει μπροστά του. Εξισώνει τα δύο κεντρικά πρόσωπα του έργου. Ο κοινωνικός περίγυρος φτάνει σε μας μέσα από τις διηγήσεις τους και σύντομα δελτία ειδήσεων. Έτσι, έχουμε μπροστά μας δύο ανθρώπους «γυμνούς», μεγεθυμένους και όλο το χρόνο να σκεφτούμε/αναλύσουμε τη ζωή τους, μακριά από τον καταγλισμό πληροφοριών και εικόνων, που έχουμε πια συνηθίσει.

Ας επικεντρωθούμε, λοιπόν, στο πραγματικό αντικείμενο μελέτης μας, τους δύο ήρωες του έργου.

Ο Α είναι αντιπροσωπευτικό δείγμα ενός ανθρώπου της «μεσαίας» τάξης. Προέρχεται από μία αποκατεστημένη οικονομικά οικογένεια, ακολουθεί τη λογική του «καλού» πτυχίου και της καλής «δουλειάς» παραμερίζοντας το προφανές ταλέντο του στη ζωγραφική και μπαίνει με τη θέλησή του στο λουστραρισμένο κελί μιας σύγχρονης εταιρείας. Έχει την οικονομική δυνατότητα να ακολουθεί το σύγχρονο τρόπο ζωής/lifestyle, να καλύπτει τις πραγματικές αλλά και τις πλασματικές ανάγκες που αυτός δημιουργεί με αντάλλαγμα την κατάρτησή κάθε έννοιας προσωπικού χώρου, ελεύθερου χρόνου και τελικά ελευθερίας. Όταν αρχίζει να το αντιλαμβάνεται και να σκέφτεται την αποδέσμευσή του, εμπλέκεται σε ένα έγκλημα και καταλήγει στη φυλακή. Αυτή τη νέα, απόλυτη στέρηση της ελευθερίας του την αποδέχεται πλήρως και την «αγαπάει».

Φτάνει στο σημείο, όταν του δίνεται η δυνατότητα να αποφυλακιστεί, να επιλέξει την παραμονή του στη φυλακή απέναντι στην κοινωνική αστάθεια/ αναταραχή που προκαλεί το ξέσπασμα ενός πολέμου και μιας βαθιάς οικονομικής κρίσης.

Ο Β είναι μετανάστης. Γι' αυτόν το καπιταλιστικό όνειρο τελείωσε στα 15 του με το ξεκλήρισμα της οικογένειάς του, την αρπαγή του σπιτιού του και τη στέρηση των όποιων δικαιωμάτων του. Παίρνει το δρόμο της ξενιτιάς, αναζητώντας έναν ελάχιστο χώρο για να ζήσει. Βρίσκει μια «δουλίτσα» και ζει στο περιθώριο μέσα στο φόβο, προσπαθώντας να παραμένει αδρατικός. Όταν δολοφονείται το αφεντικό του, ομολογεί το έγκλημα, επιλέγοντας την «ασφάλεια» της φυλακής, δηλαδή τροφή και στέγη. Είναι, όμως, ένας άνθρωπος που δεν ξεχνά την ιστορία του, δεν σπάει τους δεσμούς του με τα πατριωτάκια του, που είναι επίσης φυλακισμένα, και δεν αρνείται στον εαυτό του τη δυνατότητα να εξελιχθεί και να

Ποια είναι
η σχέση
ανάγκης
και επιθυμίας;

“

αλλάξει. Εκμεταλλεύεται, μάλιστα, τις δυνατότητες που του παρέχει ο Α για το τελευταίο. Έτσι, όταν του δίνεται η δυνατότητα να αποφυλακιστεί, την αρπάζει με σκοπό να παλέψει για την ελευθερία του και για να αλλάξει τον κόσμο μέσα από τη συλλογική δράση.

Μέσα σε ένα κόσμο που κινείται με καταπιεστικούς ρυθμούς, το έργο του Βασίλη Τσιράκη μας αναγκάζει να σταθούμε για μια στιγμή ακίνητοι, να ακούσουμε τις σκέψεις μας και να τοποθετηθούμε σε μερικά θεμελιώδη ερωτήματα. Μπορούν η ελευθερία και η ασφάλεια να συνυπάρξουν ή αλληλοαναιρούνται; Ποια είναι η σχέση ανάγκης και επιθυμίας; Πώς η πληθώρα προσφορών καθοδηγεί τις επιθυμίες και αν καταφέρουμε να καθορίσουμε τις επιθυμίες μας είμαστε ελεύθεροι ή έστω ευτυχημένοι; Είναι αυτό μια διεργασία στα πλαίσια της ατομικής ευθύνης; Είναι τελικά η ζωή ένας μοναχικός δρόμος επιβίωσης που καταλήγει στο συμβιβασμό ή ζούμε μονάχα όταν υπάρχουμε για τους άλλους;